Kröfugerð stefnanda er ekki mótmælt af hálfu stefndu, hvað tölur snertir.

Ber því að dæma stefndu til að greiða stefnanda in solidum kr. 90.088 með 13% ársvöxtum frá 25. október 1975 til greiðsludags.

Málskostnaður þykir hæfilega ákveðinn kr. 50.000.

Dóm þennan kvað upp Friðgeir Björnsson, settur borgardómari.

Dómsorð:

Stefndu, Kristján G. Jóhannsson vegna ófjárráða sonar síns Ómars Ægis og Ábyrgð h/f, greiði in solidum stefnanda, Samvinnutryggingum g/t, kr. 90.088 með 13% ársvöxtum frá 25. október 1975 til greiðsludags og kr. 50.000 í málskostnað innan 15 daga frá lögbirtingu dóms þessa að viðlagðri aðför að lögum.

Föstudaginn 28. september 1979.

Nr. 116/1977. **Björn Stefánsson**
Einar Stefánsson og
Jóhanna Stefánsdóttir
(Páll S. Pálsson hrl.)
gegn
Skógarstrandarhreppi
Ólafi Guðmundssyni og
Leifi Jóhannessyni
(Sigurður Ólason hrl.).

Sameign. Krafa um ógildingu landsleigu. Sératkvæði.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Björn Sveinbjörnsson, Benedikt Sigurjónsson, Logi Einarsson og Sigurgeir Jónsson og Arnljótur Björnsson prófessor.

Áfrýjendur hafa áfrýjað máli þessu með stefnu 8. júlí

1977, að fengnu áfrýjunarleyfi 28. júní s. á. Krefjast þeir þess, að stefndu verði dæmt skylt „að þola riftun á leigusamningi, gerðum í ágúst 1972, milli Skógarstrandarhrepps annars vegar og Ólafs Guðmundssonar og Leifs Jóhannessonar hins vegar um leigu á helmingshlut Skógarstrandarhrepps í jörðinni Árnahús þar í sveit og að samningurinn verði dæmdur ógildur frá upphafi.“ Þá krefjast áfrýjendur málskostnaðar bæði í héraði og fyrir Hæstarétti óskipt úr hendi stefndu.

Stefndu krefjast staðfestingar hins áfrýjaða dóms og málskostnaðar fyrir Hæstarétti.

Fyrir Hæstarétt hefur verið lagður samningur, dagsettur 27. nóvember 1965. Með samningi þessum leigðu þáverandi eigendur Árnahúsa, dánarbú Stefáns Björnssonar og dánarbú Elíasar Þorsteinssonar, Jónasi Guðmundssyni, Innra-Leiti á Skógarströnd, jörðina. Í samningi þessum segir, að leigutaki muni ekki sitja jörðina, en honum séu heimil „öll almenn leiguliðaafnot til beitar og slægna bæði á ræktuðu og óræktuðu landi“. Undanskilin er leigunni „öll veiði fyrir landi jarðarinnar, sem leigusalar hafa rétt á að nytja á hvern þann löglegan hátt, sem þeir sjálfir kjósa“. Leigutaka er heimilað að gera jarðabætur á jörðinni og girða hana, ef honum sýnist svo, en verða skyldu jarðarbætur þessar og girðingar eign jarðareiganda að leigutíma loknum. Leigutaki skyldi ekki greiða sérstaklega leigu fyrir jarðarafnotin, en greiða alla skatta og skyldur af jörðinni og halda uppi lögskilum af henni. Leigutíminn var ekki ákveðinn, og engin ákvæði voru um uppsagnarfrest. Jónas Guðmundsson mun hafa látist árið 1978. Ekki er fram komið í málinu, hvernig háttað hafi verið nýtingu eignarhluta áfrýjenda á jörðinni eftir lát hans.

Í hinum áfrýjaða dómi er rakinn leigusamningur stefndu um eignarhluta stefnda Skógarstrandarhrepps í jörðinni Árnahúsum.

Svo sem fram kemur í hinum áfrýjaða dómi, hafði Jónas Guðmundsson á Innra-Leiti ekkert við það að athuga, þótt stefndi Skógarstrandarhreppur leigði stefndu Ólafi og Leifi

eignarhluta hreppsins í jörðinni. Þegar þessa er gætt og leigusamnings þess frá 27. nóvember 1965, sem að framan er rakinn, verður eigi talið, að með samningi stefndu frá 1972 hafi verið gengið á rétt áfrýjanda að því er varðar not jarðarinnar.

Samkvæmt málflutningi hér fyrir dómi tilheyrir Árnahúsum nokkur laxveiði, en ekki hefur verið stofnað veiðifélag um veiðihverfi þetta samkvæmt ákvæðum 44. gr. laga nr. 76/1970. Í málinu er ekkert um það fram komið, hvernig farið var með veiði þessa á tímabilinu 1965 til 1972, en ætla verður, að jarðareigendurnir hafi sjálfir ráðstafað henni. Ákvæði samnings eigenda Árnahúsa og Jónasar Guðmundssonar á Innra-Leiti frá 27. nóvember 1965 um, að jarðareigendur héldu veiðirétti, en leigðu jörðina að öllu öðru leyti, eru ekki í samræmi við grundvallarhugsun ákvæða 2. gr. laga nr. 53/1957 og 2. gr. laga nr. 76/1970. Stefndi leigði hins vegar sinn eignarhluta í jörðinni ásamt veiðiréttindum ákveðinn skamman tíma. Þessi ráðstöfun verður, eins og á stóð, ekki talin skerða hagsmuni áfrýjenda. Verður því krafa áfrýjenda um ógildingu leigusamnings stefndu ekki á þessu byggð.

Samkvæmt þessu þykir mega staðfesta niðurstöðu hins áfrýjaða dóms.

Málskostnaður fyrir Hæstarétti falli niður.

Dómsorð:

Hinn áfrýjaði dómur á að vera óraskaður.

Málskostnaður fyrir Hæstarétti falli niður.

Sératkvæði

Björns Sveinbjörnssonar hæstaréttardómara og Arnljóts Björnssonar prófessors.

Skógarstrandarhreppur eignaðist hálfa jörðina Árnahús 31. júlí 1972. Er hún óskipt sameign hreppsins og áfrýjenda. Í ágúst sama ár leigði hreppurinn stefndu Leifi Jóhannessyni og Ólafi Guðmundssyni jarðarhluta sinn til 8 ára „með þeim

gögnum og gæðum, sem eigninni tilheyra". Óumdeilt er, að stefndu létu áfrýjendur ekki vita um leigusamning þennan og leituðu hvorki umsagnar þeirra né samþykkis. Í bréfi til oddvita Skógarstrandarhrepps, dagsettu 22. nóvember 1972, lýstu áfrýjendur yfir því, að þeir teldu samninginn ógildan og óskuldbindandi.

Jörðin Árnahús hefur verið í eyði í áratugi, eftir því sem upplýst var við málflutning fyrir Hæstarétti. Jörðin á veiði í Laxá og Blank. Fleiri jarðir eiga þar veiði, en ekki nýtur við gagna um, hverjar þær eru. Veiðifélag hefur ekki verið stofnað um fiskihverfi þetta samkvæmt 44. gr. laga nr. 76/1970.

Eins og fyrr segir, eiga áfrýjendur og Skógarstrandarhreppur nú jörðina Árnahús í óskiptri sameign. Ráðstöfun hvors aðilja um sig á sínum eignarhluta hlýtur því að snerta mjög hagsmuni hins. Leigutakinn Jónas Guðmundsson samþykkti að vísu fyrir sitt leyti samning stefndu, en samningi hans við áfrýjendur gat orðið slitið, áður en samningur stefndu rann út. Leiga Skógarstrandarhrepps á eignarhluta sínum með öllum gögnum og gæðum, þar á meðal veiðiréttindum, er meiri háttar ráðstöfun, sem getur farið verulega í bága við hagsmuni áfrýjenda. Ekki er í ljós leitt, að hreppurinn hefði beðið neitt tjón, þótt samningur hans við leigutaka sína hefði ekki tekið gildi, þar sem áfrýjendur voru reiðubúnir að ganga inn í samninginn, eins og greinir í héraðsdómi. Samkvæmt þessu verður að telja, að leiga stefnda Skógarstrandarhrepps á eignarhluta sínum í jörðinni, að áfrýjendum fornspurðum, hafi verið óheimil. Ber því að dæma fyrrgreindan leigusamning milli stefndu ógildan gagnvart áfrýjendum.

Samkvæmt þessari niðurstöðu ber að dæma stefndu óskipt til að greiða áfrýjendum málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, sem þykir hæfilega ákveðinn 300.000 krónur.

Dómsorð:

Framangreindur leigusamningur er ógildur gagnvart áfrýjendum.

Stefndu, Skógarstrandarhreppur, Leifur Jóhannesson og Ólafur Guðmundsson, greiði óskipt áfrýjendum, Birni Stefánssyni, Einari Stefánssyni og Jóhönnu Stefánsdóttur, 300.000 krónur í málskostnað að viðlagðri aðför að lögum.

Dómur aukadómþings Snæfellsnes- og Hnappadalssýslu

4. október 1976.

Mál þetta, sem þingfest var hinn 27. október 1975, hafa Björn Stefánsson, Háholti 27, Jóhanna Stefánsdóttir, Vallargötu 17, og Einar Stefánsson, Smáratúni 5, öll í Keflavík, höfðað í aukadómþingi Snæfellsnes- og Hnappadalssýslu gegn hreppsnefnd Skógarstrandarhrepps f. h. hreppsins, Ólafi Guðmundssyni, Eyjabakka 3, Reykjavík, og Leifi Jóhannessyni, Lágholti 18, Stykkishólmi. Mál þetta var að undangengnum munnlegum málflutningi tekið til dóms hinn 5. apríl 1976, en endurupptekið til munnlegs málflutnings að nýju hinn 7. ágúst 1976 og dómtekið að því loknu.

Dómkröfur stefnenda eru þær, að stefndu verði með dómi skylt að þola riftun á leigusamningi, er gerður var í ágúst 1972 milli Skógarstrandarhrepps annars vegar og stefndu Ólafs og Leifs hins vegar, um eignarhluta Skógarstrandarhrepps í jörðinni Árnahúsum, Skógarströnd. Enn fremur krefjast stefnendur málskostnaðar úr hendi stefndu samkvæmt taxta lögmanna.

Stefndu gera þær dómkröfur, að þeir verði allir og hver í sínu lagi sýknaðir af öllum kröfum stefnenda og þeim dæmdur málskostnaður in solidum úr hendi stefnenda.

Stefnendur rökstyðja kröfur sínar með því, að leiga á óskiptri sameign sé óheimil nema með samþykki allra sameigenda. Hér sé um að ræða slík afnot, að þeim verði í eðli sínu alls ekki skipt, svo sem beitarafnotum, og þar sem leigusali hafi ekki leitað eftir samþykki meðeigenda sinna til leigunnar, sé leigusamningurinn ógildur og óskuldbindandi.

Stefndu rökstyðja kröfur sínar með því, að hverjum einstökum sameiganda sé heimilt að nota eignina með þeim hætti, að hinum sé bagalaust. Hann megi því nota og ráðstafa eigninni, eins og honum hentar, svo sem selja hana, veðsetja, leigja o. s. frv., einungis með þeim takmörkunum, að ráðstöfunin nái ekki lengra en eignarrétti leigusala nemur og að hún þrengi ekki

um of að sameigendum um þeirra notkanir eða ráðstafanir með eignina.

Málavextir.

Sveitarsjóður Skógarstrandarhrepps annars vegar og Björn, Jóhanna og Einar Stefánsbörn, stefnendur málsins, hins vegar eiga í óskiptri sameign jörðina Árnahús í Skógarstrandarhreppi, Snæfellsnes- og Hnappadalssýslu. Með leigusamningi, dags. í ágúst 1972, leigir Skógarstrandarhreppur þeim Ólafi Guðmundssyni og Leifi Jóhannessyni, stefndu í málinu, eignarhluta hreppsins í jörðinni, og er leigusamningurinn svohljóðandi:

„Skógarstrandarhreppur, hér eftir nefndur leigusali, og Ólafur Guðmundsson, Ægisgötu 5, og Leifur Jóhannesson, Lágholti 16, báðir í Stykkishólmi, hér eftir nefndir leigjendur, gera með sér svofelldan leigusamning:

Leigusali leigir leigjendum eignarhluta Skógarstrandarhrepps í jörðinni Árnahúsum, sem er helmingur jarðarinnar, með þeim gögnum og gæðum, sem eigninni tilheyra.

Leigutímabil skal vera 8 ár (átta ár), eða nánar tiltekið frá 1. ágúst 1972 til 1. júní 1980. Leiga skal vera kr. 20.000 fyrir árið 1972, kr. 22.000 fyrir árið 1973, þ. e. a. s. leigan hækkar um kr. 2.000 árlega og verður þannig síðasta árið kr. 36.000. Gjalddagi leigu skal vera 1. ágúst ár hvert og greiðist fyrirfram, fyrsti gjalddagi er 1. ágúst 1972.

Leigjendum er heimilt að girða land jarðarinnar í samráði við eiganda eða leiguhafa hins helmings jarðarinnar. Verður sú girðing eign leigusala að loknu leigutímabili."

Ekki tilkynnti hreppsnefndin stefnendum málsins um gerð leigusamningsins, en stefndu (sic) fréttu um málið frá eigendum nágrannajarðarinnar, Borga. Síðan var haldinn fundur um málið að Narfeyri með hreppsnefnd Skógarstrandarhrepps og stefnendum ásamt lögmanni þeirra.

Með ódagsettu bréfi sendi oddviti Skógarstrandarhrepps stefnendum málsins ljósrit af leigusamningnum og kvað hreppsnefndina reiðubúna til viðræðna við þá, hvenær sem væri, um afnot og framkvæmdir, sem kynnu að verða gerðar á jörðinni. Bréfið var ritað í lok ágústmánaðar árið 1972. Þessu bréfi svöruðu stefnendur með bréfi, dags. 14. nóvember 1972, þar sem þeir lýsa leigusamninginn ógildan og óskuldbindandi, þar sem í ljós hafi komið, að hreppsnefndin hafi ekki heimild til þess að gera slíkan samning án fulls samráðs og samþykkis meðeiganda. Jafnframt lýsa þeir því yfir eftir nánari athugun og samkvæmt munn-

legu samkomulagi við hreppsnefnd Skógarstrandarhrepps, að þeir hafi ákveðið að ganga inn í ofangreindan leigusamning frá og með næstu áramótum. Að öðrum kosti muni þeir halda fast við rétt sinn vegna hins ógilda leigusamnings og verði þá að taka málið allt upp frá grunni. Með bréfi, dags. 22. desember 1972, svaraði oddviti Skógarstrandarhrepps bréfi þessu, og segir þar, að lögfræðingur Skógarstrandarhrepps hafi mál þetta til athugunar og muni svara því innan skamms. Bréfi þessu svaraði lögmaður stefnenda með bréfi, dags. 25. júlí 1974, þar sem hann lýsir því yfir, að ekkert svar hafi borist frá lögfræðingi hreppsins um málið, þrátt fyrir það að gengið hafi verið eftir slíku svari símleiðis. Jafnframt tilkynnir lögmaðurinn, að umbjóðendur hans hafi falið honum að stefna hreppsnefnd og leigutökum til að þola riftun á samningnum. Engu að síður séu umbjóðendur hans fúsir til þess að leysa málið á samkomulagsgrundvelli nú sem ætíð áður og vilji þeir enn ítreka það, að þeir fái að ganga inn í samninginn, eins og þeim hafi reyndar verið lofað á fundi að Narfeyri forðum. Að öðrum kosti verði að leita til dómstóla með málið. Þessu svarar oddviti Skógarstrandarhrepps með bréfi, dags. 8. ágúst 1974, þar sem segir, að málið sé algerlega í höndum lögfræðings hreppsins, Sigurðar Ólasonar hæstaréttarlögmanns. Málinu var síðan stefnt til dóms og þingfest hinn 27. október 1975.

Stefnendur komu fyrir dóm í málinu í bæjarþingi Keflavíkur hinn 17. febrúar 1976 í sérstöku vitnamáli.

Stefnandi Einar Stefánsson skýrði svo frá, að stefndi hreppsnefnd Skógarstrandarhrepps hefði ekki látið stefnendur vita um, að leigusamningur hefði verið gerður við stefndu Ólaf og Leif, heldur hefði hann frétt það frá eigendum nágrannajarðarinnar Borga. Síðan fóru stefnendur ásamt lögmanni þeirra til fundar við hreppsnefndina að Narfeyri. Þar mótmæltu þeir gildi leigusamningsins og kröfðust riftunar hans, en buðust jafnframt til þess að ganga inn í leigumálann, og var á hreppsnefndarmönnum að heyra, að þeir væru óöruggir um réttmæti leigusamningsins. Stefnanda skildist, að hreppsnefndin þyrfti skamman tíma til þess að fella samninginn úr gildi og gera þess í stað leigusamning við stefnendur að höfðu samráði við lögmann hreppsins.

Þá skýrði stefnandi Einar svo frá, að fyrir löngu hefðu stefnendur svo og erfingjar Elíasar Þorsteinssonar leigt Jónasi Guðmundssyni, Innra-Leiti, jörðina Árnahús. Hann kvað Jónas til skamms tíma hafa nýtt jörðina til beitar og slægna, og vissi

hann ekki betur en sá samningur við Jónas væri enn í gildi. Hann kvað stefnendur sjálfa hafa nytjað laxveiði jarðarinnar í Laxá og Blank. Hann kvað leigusamning stefnda hreppsnefndar Skógarstrandarhrepps við stefndu Ólaf og Leif einnig taka til veiðiréttinda. Ólafur og Leifur hafi hins vegar ekki stundað þar veiðar í seinni tíð, heldur hafi þeir framleigt réttindin mörgum mönnum, líklega 10—12, frá Stykkishólmi. Þessir menn hafi hins vegar nýtt veiðina að of stórum hluta að áliti annarra aðilja þar að og hafi ýmis leiðindi sprottið af því, en árið 1974 muni hafa verið gert samkomulag um nánara fyrirkomulag veiðanna milli þessara manna og eigenda Borga. Þá tók mætti (sic) fram, að framleigutakar í Stykkishólmi að veiðiréttindum í Laxá nýti þau réttindi að fullu, en leggi ekkert fram í staðinn, þar sem stefnendur aftur á móti hafi gert samkomulag við eigendur Borga um afsal veiðiréttar í Laxá að hluta gegn því, að eigendur Borga önnuðust viðhald hennar með því að sleppa í hana seiðum.

Stefnendur Jóhanna og Björn hafa skýrt frá fyrir dómi á sama hátt og stefnandi Einar hér að framan.

Fyrir dóm kom Hreiðar Vilhjálmsson, oddviti Skógarstrandarhrepps, til þess að gefa skýrslu um málið. Hann sagði, að sveitarsjóður Skógarstrandarhrepps hefði eignast 1/2 jörðina Árnahús árið 1972 með afsali, útgefnu af sýslumanni Snæfellsnes- og Hnappadalssýslu samkvæmt dómi aukadómþings Snæfellsnes- og Hnappadalssýslu, uppkveðnum 7. apríl 1971 í málinu: Hreppsnefnd Skógarstrandarhrepps f. h. hreppsins gegn Mörtu Elíasdóttur o. fl. Hann sagði, að þegar sveitarsjóðurinn eignaðist jörðina, hafi Jónas Guðmundsson, sem þá bjó á Innra-Leiti, haft alla jörðina á leigu. Hann sagði, að sér hefði verið kunnugt um leiguna, en ekki vitað þá, að formlegur leigusamningur væri til um leiguafnotin. Svo til strax eftir að sveitarsjóðurinn eignaðist 1/2 jörðina, varð samkomulag um, að leiguafnot af þeim eignarhluta féllu niður, enda greiddi Jónas Guðmundsson aldrei neina leigu til sveitarsjóðs fyrir jörðina. Þá sagði oddvitinn, að í ágústmánuði árið 1972 hefði verið haldinn hreppsnefndarfundur að Narfeyri. Meðan fundurinn stóð yfir, komu þangað Björn, Einar og Jóhanna Stefánsbörn, eigendur 1/2 Árnahúsa, ásamt Garðari Garðarssyni héraðsdómslögmanni. Urðu þá umræður um leigusamninginn við þá Ólaf og Leif. Hreppsnefndin lofaði að athuga, hvort hægt væri að fá þann samning ógiltan án tjóns eða skaða fyrir sveitarsjóðinn eða aðra. Eftir að hafa kannað málið taldi hreppsnefndin ekki fært að rifta leigusamningnum. Ekki var

haldinn sérstakur hreppsnefndarfundur um það og engin bókun gerð. Stefnendum málsins var ekki tilkynnt beint um þessa ákvörðun, en hins vegar mun lögfræðingur hreppsins hafa tilkynnt hana lögmanni stefnenda. Enn fremur sagðist oddvitinn hafa rætt við Ólaf Guðmundsson og Leif Jóhannesson um riftun samningsins, en þeir hefðu ekki viljað fallast á riftun án skaðabóta sér til handa.

Í málinu hefur verið lögð fram vottfest yfirlýsing Jónasar Guðmundssonar, dags. að Innra-Leiti 26. okt. 1975, svohljóðandi:

„Ég undirritaður lýsi því hér með yfir í votta viðurvist, að Leifur Kr. Jóhannesson hafði samband við mig og innti mig eftir því, hvort ég hefði hug á því að taka eignarhelming Skógarstrandarhrepps í jörðinni Árnahúsum á leigu, er til stóð að leigja hana þeim Ólafi Guðmundssyni og Leifi Kr. Jóhannessyni, og kvað ég svo ekki vera.

Hafi ég haft forleigurétt á þessum hluta jarðarinnar, hefði ég ekki áhuga á að notfæra mér hann.

Þá höfum við Leifur Kr. Jóhannesson í sameiningu girt land jarðarinnar til þess, að betra sé að nota landið. Hefur um þetta og annað, er varðar not jarðarinnar, verið gott samkomulag og samvinna á milli okkar Leifs og algjörlega árekstrarlaus.

Til staðfestu rita ég nafn mitt í viðurvist votta."

Um það er deilt, hvort hreppsnefnd Skógarstrandarhrepps hafi verið heimilt að leigja eignarhluta sveitarsjóðsins í Árnahúsum (1/2 jörðina) án samráðs við sameigendur sína. Eins og áður greinir, er jörðin óskipt sameign að jöfnu sveitarsjóðs Skógarstrandarhrepps annars vegar og Björns, Einars og Jóhönnu Stefánsbarna hins vegar. Af eðli eignarréttarins leiðir, að eiganda eignar er heimilt að ráðstafa henni á hvern þann hátt, sem ekki kemur í bága við rétt annarra eða bakar öðrum tjón. Til þeirra ráðstafana telst einnig leiga. Mönnum er því heimilt að leigja eign sína, þannig að leigutaki njóti sama afnotaréttar og eigandinn sjálfur, og jafnframt að afnot hans takmarkist á sama hátt og afnot eigandans og skerði ekki réttindi annarra. Samkvæmt leigusamningnum, sem um er deilt í máli þessu, leigir leigusali leigjendum „eignarhluta Skógarstrandarhrepps í jörðinni Árnahúsum, sem er helmingur jarðarinnar, með þeim gögnum og gæðum, sem eigninni tilheyra." Þetta ákvæði ber að túlka þannig, að það, sem leigt er, sé helmingsafnot af jörðinni og ekkert þar fram yfir. Í því felst jafnframt það, að leiguafnotin mega ekki verða til baga fyrir aðra eigendur eða nytjendur jarðarinnar.

Dómurinn lítur svo á, að eigendur jarðarinnar hafi fullan rétt til að nytja jörðina á þann hátt, að ekki sé gengið á rétt sameigenda þeirra að jörðinni, og með leigusamningnum flyst sá réttur til leigutakanna. Samkvæmt þessari ályktun verður niðurstaða dómsins sú, að hreppsnefnd Skógarstrandarhrepps f. h. hreppsins hafi verið heimilt að leigja Ólafi Guðmundssyni og Leifi Jóhannessyni eignarhluta sinn í jörðinni Árnahúsum og að leigusamningur þeirra þar um, dags. í ágúst 1972, sé í fullu gildi. Af þessari niðurstöðu leiðir, að sýkna ber stefndu af kröfum stefnenda um riftun leigusamningsins, en rétt þykir, að málskostnaður falli niður.

Dómsuppsaga hefur dregist vegna anna við embættið.

Jón S. Magnússon fulltrúi kvað upp dóminn.

Dómsorð:

Stefndu, hreppsnefnd Skógarstrandarhrepps f. h. hreppsins og Ólafur Guðmundsson og Leifur Jóhannesson, skulu vera sýknir af kröfum stefnenda í máli þessu.

Málskostnaður falli niður.

Mánudaginn 1. október 1979.

Nr. 29/1979. **Jósafat Arngrímsson**
gegn
Ragnari Jónssyni hrl.
Verzlunarbanka Íslands h/f
bæjarsjóði Keflavíkur
Kaupfélagi Suðurnesja
Fálkanum h/f og
Brunabótafélagi Íslands.

Útivistardómur. Ómaksbætur.

Dómur Hæstaréttar.

Málssókn þessi fellur niður.

Áfrýjandi, Jósafat Arngrímsson, er eigi sækir dómþing í máli þessu, greiði 7.000 króna útivistargjald til ríkissjóðs, ef hann vill fá mál sitt tekið fyrir af nýju.